

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 21/2566

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี นาง ว. ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 151, ป.อ. มาตรา 157

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเชียงใหม่ ขอให้เพิกถอนคำสั่งเทศบาลนครลำปาง เรื่องให้ผู้ร้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ กรณีการจัดซื้อที่ดินทิ้งขยะ ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ในส่วนที่ให้ผู้ร้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองที่ให้ผู้ร้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดลำปางยื่นฟ้องผู้ร้องกับพวกต่อศาลจังหวัดลำปาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 151, 157 ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จะอาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อที่ดินโดยวิธีพิเศษ ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 21 และข้อ 50 (6) ก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ร้องได้กระทำละเมิดในการจัดซื้อที่ดินทิ้งขยะเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้รับความเสียหายหรือไม่ เพื่อนำไปสู่ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งเทศบาลนครลำปางที่ให้ผู้ร้องชดใช้ค่าเสียหาย ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีของศาลฎีกาตามคำพิพากษาศาลฎีกา ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องกับพวกเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 (เดิม) ประกอบมาตรา 83, 86 หรือไม่ ดังนั้น แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาความรับผิดเป็นอย่างเดียวกัน คือ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อที่ดินโดยวิธีพิเศษเป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 50 (6) หรือไม่ แต่เมื่อในการพิจารณาคดีของศาลปกครองเป็นไปเพื่อตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งเทศบาลนครลำปาง ที่ให้ผู้ร้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับทางราชการ จากการที่ผู้ร้องทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ส่วนคดีของศาลยุติธรรมมุ่งประสงค์ตรวจสอบในประเด็นที่ว่า การกระทำของผู้ร้องเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 (เดิม) ประกอบมาตรา 83, 86 หรือไม่ เมื่อหลักเกณฑ์ที่จะพิจารณาความรับผิดของบุคคลในทางแพ่งและทางอาญาอาจแตกต่างกันได้ ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกัน ตามนัยมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/21/2566>